

flors, o flors de taronger'. J.F.C.

LASQUARRI

Vila i municipi de la Baixa Ribagorça, a la ribera de l'Isàvena, a l'esquerra del riu.

PRON. POP. *laskwáři*, oït a Lasquarri (XIX, 12.13) i *laskwáre*, oït a Llaguarres (XIX, 2.11) per Coromines.

DOC. ANT. 1023: (Serrano, *NHRib.*, 272); 1044: *Alascorr* (RFE v, 231); 1044: *Alascore*, 1049: *Alascorri*; 1063: *Alascorre*; 1083: *Alasqurre* (*BABL* vi, 50); 1108: *Alasquar* (*EEMCA* v, 525); 1127: *Alesqua-re* (Kehr, *Papsturk.*, 312); 1154: *Alascorre* (Abadal, *Pallars i R.*, 25); 1240: *Alasquarre*, 1279: *Lescarre*; 1280: *Lesquarre*; S. XVI: *Lascuerri* (*E.T.C.* II, 97).

ETIM. La documentació antiga és *Alascor(re)* o *Alasquar*, amb A- inicial constant (9 casos i des de princ, S. XI) que sols s'ha separat secundàriament. (L- només fi S. XIII). Aquest fet demostra que la proposta etimològica de Menéndez Pidal, que feia derivar el nom del basc LATS-KORRI (> -GORRI), 'xaragall roig' (RFE III, 75; v, 231; *Oríg.*, 133), no és possible. En Coromines (*E.T.C.* I, 110-112) mostra que s'explica per la combinació del basc *arats* 'bell, brillant, pur' amb *gorri* 'roig' amb el significat de 'paratge de color roig viu', amb dissimilació *r-r* > *l-r*, i amb el canvi de *g* en *k*, que és normal darrere sibilant en fonètica basca. J.F.C. Més sobre *Lasquarri* a l'art. *Lavascort* (infra)

LASSENTÚCIA. Pda. situada entre Vilaller i Llesp (V. de Boï) (*EntreDL.* I, 80). Nom que prové de la metàtesi del nom *Senta Lúcia*, 'Santa Llúcia'. J.F.C.

Lassiero, V. *Lats* *Lassimierre*, V. *Lats*

LATS

Partida del terme d'Alós (Vall d'Àneu) (xx, 163), a prop de la Noguera, més avall del poble. Un poc més avall hi ha els *Prats de Lassiero*, partida del terme d'Isil (xx.175) i, més avall, *Toll de Lassiero*, en el riu Noguera.

ETIM. Tots dos semblen derivats del basc *lats*, «rierol». Per a la terminació de *Lassiero*, veg. *E.T.C.* I, 129 i 133.

Sembla que també vingui d'aquí un NL *Lassimierre* d'aquesta zona (nota extraviada). Potser de *lats-e-be-erri* 'lloc de sota del rierol' (formació i sign. una mica anòmals) o de *lats-mebar(r)* 'l'estret del rierol' amb metàtesi de la *e* i la *m*. Cf. també *Samurri*, infra.

Latzaret, V. *Natzaret* *Lau*, V. *Llau*

LAURÀRITX

Alqueria antiga del terme de Pollença (Mallorca). Es troba documentada com a *Alcheria Lauraricx* (*Rep. Mall.*, 89; Quadrado, 463); variants *Alcheria Laucharige*, alqueria antiga del terme de Montuïri (Mallorca) (*Rep. Mall.*, 29) i *Alcheria Ayn Leucaritx*, en el terme de Montuïri (*Rep. Mall.*, 104): l'antic terme de Montuïri era limitrof, i en part idèntic, amb el de Pollença; en *Leucaritx* la *c* deu ser mal llegida per *r*; *ayn* = àr. 'aln' 'font'.

ETIM. LAURARES derivat col·lectiu del llatí LAURUS, «llor (planta)» (*DECat.* v, 26LB39), amb la típica evolució mossàrab d' -ARES > -aritx (V. el vol. I, 139 i IV, s.v. *Fontitx*). J.F.C.

Laurén, *Lauro*, *Laura*, V. *Llaurí*

20 LAURINYÀ, LORINYO

Laurinyà era nom d'un lloc prop de Tuïr (Ross.), avui oblidat. Ponsich (p.65) a la vista d'una referència de 1192, *term. de Lurenano, Laurano*, l'identifica com *Laurà*, i el situa al Nordoest de Tuïr i al Sud de l'Eula. En realitat, però, *Laurano* era evidentment una abreviació de l'escriba, puix que alguns documents, inclosos en Desplanque (1896) de 1548 i 1764 (p.116b), es refereixen a aquest lloc antic com *Laurinya*, i d'un de 1761 es desprén que era una de les possessions del monestir de l'Eula (p. 126b), casa religiosa que havia funcionat fins a 1363. A més, tenim notícies d'una menció de *Lauriniano* 1068.¹ A distingir de *Llauró*, que és lluny uns 12 K. al S. de Tuïr.

ETIM. Prové de LAURINIANUM, format amb LAURINUS (documentat com a cognomen en inscripcions, junt amb la forma femenina LAURINA)² amb el sufix -IANUM indicador de propietat o de pertinença. Notem que Schulze (182, 560) cita a través de CIL x, 1238, *Laurinienses*, en relació amb un pagus de Nola (Campània).

En el segle XIV és molt possible que aquest nom es digués amb *l* palatal i també amb *o* en lloc del diftong *au*. Això, és clar, no es reflecteix en els escassos testimonis que tenim a mà, de 1068 i 1192. Això a part, recordem que el diftong *au* < AU solia tenir, encara en el segle XIII, certa persistència en el parlar de la zona rossellonesa.

L'altre topònim és nom d'un barranc, el *Barranc de Lorinyo*, en el terme d'Ainet de Besan (Pallars Sobirà). Sembla venir d'un nom de persona LAURINIUS, variant del citat LAURINUS. Notem que la -o final àtona sol conservar-se en aquesta zona del Pallars, i que la conservació de la *l*- no sembla ser insòlita, si bé no general, en aquella regió.³ J.G.